

Scénář k audionahrávce - Post Bellum - Příběhy našich sousedů

Skupina - ZŠ Úvaly (Adam Bergl, Vít Bukovský, Matouš Fanfule, Max Los, Jan Procházka, Simona Tyralíková pod vedením Mgr. Bohdany Valáškové)

Pamětník - Miroslav Krumpholz

Pan Krumpholz působil v sedmdesátých a osmdesátých letech jako předseda MNV v Křenci poblíž středočeských Milovic, kde v té době sídlilo velitelství Střední skupiny sovětských vojsk. Z českého města se tak Milovice proměnily v město sovětské. Spolu s rodinnými příslušníky zde v té době žilo až 100 000 sovětských občanů.

Ono to mělo dvě strany - jednu dobrou, jednu špatnou. Ta špatná byla, že tam bylo letiště, který opravdu hlučelo, a nejhorší bylo, když oni měli cvičení a lítali nízko nad těma barákama, tak to byl rachot, že se opravdu i děti na pískovišti bály a schovávaly se

Přítomnost sovětských vojsk si Křinečtí i pan Krumpholz uvědomovali stále, vojáci byli každodenní součástí jejich životů. Ptali jsme se, jak často na úzké silnici skrz obec projížděla sovětská vozidla.

Pořád, buď naváželi, protože tam bylo sedmdesát tisíc vojáků a tak měli taky nějakou stravu, potřebu Pořád tam jezdily takovýhle auta, to byly celý kolony.

Každá mince má dvě strany, a proto i pro rodinu pana Krumpholce znamenali Sověti nejen to negativní, ale snažili se využít i výhod, které skýtala přítomnost sovětského vojska.

Taky chtěli kšeftovat, oni zas měli tu nevýhodu, že do obchodů nesměli, oni i když třeba jeli do toho města, tak většinou oficír si nakoupil, ale tyhle ty vojáci nesměli, tak zas to řešili tak, že přijel, prodal mi něco, třeba řekl, já bych potřeboval od vás tohleto, tak jsem mu to koupil, on si zas pro to přijel.

Rodina pana Krumpholce nám prozradila, že doma dodnes používá několik ruských pokladů. Jak k nim přišel - starým dobrým kšeftováním?

Jezdili na kole a měli na nosiči bednu a tam měli vrtačky, hoblíky, zkrátka různé věci, a když neměli, tak příští týden přivezli, jako třeba máme od nich mandl.

Vojenský prostor ovládaný Sověty byl obrovský. Do celého areálu se smělo pouze na povolení.

Do areálu se nesmělo, to bylo oplocené a hlídání, ale zadními vratama, tak jako načerno, se tam chodilo do těch jejich obchoďáků, který byly dobře zásobený, a tam jsme si nakupovali.

Zjišťovali jsme, zda nepřístupný vojenský prostor přinášel místním i nějaké výhody. A nemýlili jsme se, něco se najít dalo. Hlavně v lese.

Tam rostlo krásně hub, jenže tam do těch lesů se nesmělo, ale místní, co žili okolo, tak navštěvovali ty lesy i projížděli, pro nás to byla, pro místní, to byla výhoda, nejenom houby, borůvky, maliny a ostatní.

Dnes v milovických lesích sice nenajdete více hřibů než jinde, ale zato se vám nestane, že uprostřed lesní pěšiny narazíte na plot a ceduli s nápisem: Hranice vojenského pásma - vstup jen na povolení.